

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **A. Š.,** zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2016, č. j. KUZL- 53301/2016, sp. zn. KUSP-27034/2016/DOP/BI, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 8. 2018, č. j. 33 A 106/2016 - 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Vizovice, odbor přestupkový a správní (dále jen „správní orgán I. stupně“), rozhodnutím ze dne 2. 3. 2016, č. j. MUVIZ 4143/2016, shledal žalobce vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se z nedbalosti dopustil tím, že dne 6. 10. 2015 v 13:59 hod. na silnici I/49 v obci Vizovice části Razov, v místě křižovatky silnice I/49 a místní komunikace vedoucí k areálu podniku Rudolf Jelínek, při řízení osobního motorového vozidla předjížděl v místě, kde je to zakázáno vodorovnou dopravní značkou V 13a a V 1a, čímž porušil povinnost stanovenou v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal stěžovatel odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 7. 2016 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž snížil uloženou pokutu na částku 1 800 Kč a uvedl správný odkaz na zákonné ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, podle kterého byla pokuta uložena. Ve zbytku bylo odvolání žalobce zamítnuto.

[2] Proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se žalobce bránil žalobou, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) zamítl rozsudkem ze dne 15. 8. 2018, č. j. 33 A 106/2016 - 51. K námitkám ohledně vad výroku prvostupňového rozhodnutí krajský soud uvedl, že skutečnost, že správní orgán necitoval ve výrokové části doslovné znění zákona, není vadou, která by měla sama o sobě za následek nezákonnost rozhodnutí. Skutková věta výroku slouží k popisu událostí tak, jak se staly, ne k citování znění skutkové podstaty. Argumentaci absencí odkazu na příslušný prováděcí předpis ve výroku prvostupňového rozhodnutí označil krajský soud za nepřiléhavou a dodal, že z výroku rozhodnutí jasně plyne, jakého porušení právní povinnosti se žalobce dopustil. Krajský soud se neztotožnil ani s tvrzením, že ve výroku musí být uvedena konkrétní forma nedbalostního zavinění, neboť postačí pouhé rozlišení úmyslu či nedbalosti, konkrétní formu již není třeba specifikovat. Krajský soud nedal za pravdu ani námitce ohledně neuvedení údaje o bodovém postihu. Uvedl, že bodový postih není správním trestem, nýbrž ochranným opatřením, které navazuje na přestupkové řízení a jehož výše je jasně zákonem daná, není zde tedy prostor pro správní uvážení, a proto není nutné uvádět počet bodů do rozhodnutí o přestupku. Námitku nesprávné právní kvalifikace žalobcova jednání krajský soud považoval za nedůvodnou, jelikož stěžovateli bylo kladeno za vinu porušení dopravních značek V 1a a V 13a, nikoliv nedovolené předjíždění, jak stěžovatel uvádí. Ani námitku ohledně „utajeného podkladu“ nepovažoval krajský soud za důvodnou. Svou místní znalostí správní orgán pouze doplnil informace získané výslechy policistů korespondujícími s obsahem úředních záznamů a fotografiemi místa spáchání přestupku. K údajně nedostatečnému odůvodnění subjektivní stránky přestupku a věrohodnosti svědeckých výpovědí krajský soud označil za přiléhavé odůvodnění rozhodnutí žalovaného, že stěžovatel musel vědět, že svým jednáním porušuje dopravní značení. Ohledně hodnocení věrohodnosti svědeckých výpovědí dal krajský soud za pravdu správním orgánům, že policisté zde vystupují v postavení úředních osob, které nemají žádný zájem na výsledku řízení. Není-li zde důvodná pochybnost o jejich nepodjatosti, kterou stěžovatel ani netvrdil, není důvod zpochybňovat jejich svědectví, které navíc koresponduje s úředním záznamem. Argumentaci neprovedením důkazů navržených stěžovatelem měl krajský soud za lichou, přičemž souhlasil s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, který považoval další dokazování za nadbytečné, jelikož stěžovatelem navržené důkazy by nezměnily nic na právní kvalifikaci jeho jednání. Co se týče nesdělení údajů o oprávněné úřední osobě, jde sice o procesní pochybení, nicméně samo o sobě nedosahuje takové intenzity, aby založilo nezákonnost rozhodnutí. Námitku podjatosti oprávněné úřední osoby, která rozhodla o žalobcově odvolání, pak vyhodnotil jako nedůvodnou, jelikož kromě označení zmocněnce společnosti Fleet control nebyla podpořena žádnými relevantními argumenty.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] První námitkou stěžovatele je, že jednání, které je mu kladeno za vinu, vůbec nepředstavuje porušení norem uvedených správními orgány, tedy že je zde nesoulad mezi prokázaným skutkovým dějem a jeho právní kvalifikací. Tuto námitku uplatňoval stěžovatel již ve správní žalobě, její vypořádání krajským soudem však považuje za

nepřiléhavé a zavádějící. Uvádí, že nenamítal formulační nepřesnost, ale skutečnost, že dopravní značky V 1a a V 13a nezakazují předjíždění, nýbrž jejich přejíždění, resp. vjíždění do vymezených ploch.

[5] Dále namítá nedostatečné vymezení právní kvalifikace jednání ve výroku. Žalovaný totiž uvedl pouze, že byl porušen § 4 písm. c) silničního zákona, nicméně dispozice tohoto ustanovení je blanketní, takže není zřejmé, jaká povinnost měla být popsaným jednáním porušena.

[6] Stěžovatel namítá, že jeho jednání bylo nesprávně právně posouzeno, když bylo kvalifikováno jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tedy porušení povinností stanovených hlavou II zákona o silničním provozu jiným způsobem, než způsoby vymezenými v § 125c odst. 1 písm. a) až j). Tvrdí, že mělo být kvalifikováno jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7. téhož zákona, tedy předjíždění v případech, kdy je to zakázáno úpravou provozu na pozemních komunikacích.

[7] Namítá, že správní orgán I. stupně rozhodl na základě utajeného podkladu, když jeho námitku ohledně prokázání skutkového stavu vypořádal odkazem na vlastní místní znalost. O této místní znalosti však stěžovatele nevyrozuměl, neseznámil jej s ní a nedal najevo, že má v úmyslu na jejím základě rozhodnout. Stěžovatel tak neměl možnost se k této znalosti vyjádřit, ani navrhnout důkaz opaku.

[8] Správní orgány i krajský soud nesprávně zhodnotily věrohodnost svědeckých výpovědí, když se rozhodly důvěřovat vyslechnutým policistům na základě skutečnosti, že byli v předmětné věci úředními osobami, které nemají zájem na výsledku řízení. Stěžovatel vypověděl, že předjíždějící manévr započal v místě, kde to nebylo zakázáno. V reakci na zrychlení jednoho z předjížděných řidičů se následně zařadil zpět do svého pruhu později, než původně zamýšlel, a proto porušil povinnost stanovenou dopravním značením. Správní orgány, ani krajský soud jeho výpovědi neuvěřily, jelikož ji uvedl až po výslechu policistů a nikoliv při silniční kontrole. Dále namítá, že správní orgán neprovedl jím navržené důkazy, přičemž ani krajský soud jeho námitky vůči tomuto postupu řádně nevypořádal.

[9] Namítá konečně nesdělení informací o oprávněné úřední osobě, která ve věci rozhodovala v odvolacím řízení, které vedlo k tomu, že nemohl podat námitku podjatosti, kterou by jinak podal vůči Mgr. L. B. S touto námitkou se navíc krajský soud dostatečně nevypořádal.

[10] Žalovaný se k podané kasační stížnosti ve lhůtě nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] K argumentaci stěžovatele ohledně vady výroku spočívající v tom, že správní orgán I. stupně popsal jednání stěžovatele tak, že *„předjížděl v místě, kde je toto zakázáno vodorovnou dopravní značkou“*, čímž měl porušit dopravní značky V 13a a V 1a, které však nezakazují předjíždění, lze uvést, že názor krajského soudu byl zcela správný. Slovo „předjíždění“ užité ve skutkové větě výroku nebylo použito k právní kvalifikaci jednání stěžovatele, ale k výstižnému popisu manévru, který stěžovatel jako řidič vozidla provedl. Právní kvalifikaci představuje až podřazení jednání stěžovatele pod normy uvedené ve výroku rozhodnutí. Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že stěžovateli je kladen za vinu přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který spočívá v porušení § 4 písm. c) téhož zákona, jehož se dopustil tím, že nerespektoval dopravní značky V 13a a V 1a. Uvedené dopravní značky skutečně nezakazují přímo předjíždění (značka V 1a zakazuje přejíždění plné čáry a V 13a zakazuje vjíždění do vymezeného prostoru). Z obsahu spisu, především z leteckých fotografií místa spáchání přestupku, však vyplývá, že zde není možno provést předjížděcí manévr, aniž by byly porušeny uvedené dopravní značky.

[14] Nelze přisvědčit ani argumentaci stěžovatele nesprávnou právní kvalifikací předmětného jednání. Účelem právní kvalifikace skutku je ozřejmit, pod jaké právní normy bylo jednání stěžovatele podřazeno, v čem spočívá jeho protiprávnost a na základě jaké právní normy byla uložena sankce. Uvedené informace jsou z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela zřejmé, když uvádí, že správní sankce byla uložena na základě § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s § 4 písm. c) téhož zákona. Toto ustanovení ukládá účastníkům provozu na pozemních komunikacích povinnost řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Ve výroku je jasně specifikováno, které dopravní značky stěžovatel porušil a jakým jednáním, nemůže tedy být pochyb, že právní kvalifikace je zcela dostačující.

[15] Názor, stěžovatele, že předmětné jednání mělo být posouzeno jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7. zákona o silničním provozu, tedy předjíždění v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno, je mylná. Jak sám uvádí, dopravní značky, jejichž nerespektování je mu kladeno za vinu, nezakazují předjíždění. Právní kvalifikace stěžovatelova jednání jako přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu zcela odpovídá tomu, že slovo „přestupek“ bylo ve skutkové větě prvostupňového rozhodnutí použito toliko k přiléhavému popisu manévru, jímž stěžovatel přejel značku V 1a a vjel do prostoru vymezeného značkou V 13a, nikoliv k právní kvalifikaci tohoto jednání.

[16] Stěžovatel argumentuje, že správní orgán I. stupně ve věci rozhodl na základě „utajeného podkladu“, když jeho klíčovou námitku ohledně skutkového stavu vypořádal odkazem na vlastní místní znalost. Neozřejmil však, o jakou znalost se jedná. Krajský soud se s touto stěžovatelovou námitkou vypořádal zcela správně, když uvedl, že místní znalost nebyla hlavním, tím spíše jediným, podkladem, na jehož základě správní orgán rozhodl. Správní orgán I. stupně provedl ve věci výslechy policistů a stěžovatele, důkaz fotografií místa spáchání přestupku a pouze podpůrně zohlednil i vlastní místní znalost. Její případné nezohlednění by na konečném posouzení věci nic nezměnilo, její zohlednění proto

nemohlo založit nezákonnost správního rozhodnutí. Uvedená námitka je proto neopodstatněná.

[17] K námitce chybného vyhodnocení důkazů, zejména věrohodnosti svědků, lze uvést, že řízení před správním soudem je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Soud hodnotí provedené důkazy podle vlastního uvážení jednotlivě i v jejich souhrnu, a to i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde z takto zjištěného skutkového stavu. Limity uplatnění popsané zásady lze spatřovat toliko v situacích extrémního nesouladu mezi informacemi obsaženými ve spisu a zjištěným skutkovým stavem. Existenci takovéto situace však stěžovatel netvrdí, ani o ní nesvědčí spisový materiál.

[18] Důvodná není ani námitka, že správní orgán neprovedl stěžovatelem navržené důkazy v podobě ohledání místa, rekonstrukce a výpovědi řidiče vozidla, jež předjížděl, přičemž ani krajský soud jeho námitky vůči tomuto postupu řádně nevypořádal. Podle § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Správní orgán není povinen provést všechny důkazy navržené účastníkem řízení, ale pouze ty, které mu pomohou objasnit skutečnosti rozhodné v posuzovaném případě. Má-li skutkový stav za dostatečně prokázaný, může správní orgán z důvodu procesní ekonomie další důkazy odmítnout jako nadbytečné. V předmětném případě měl správní orgán I. stupně oprávněně za to, že zásada materiální pravdy byla naplněna, když skutkový stav dostatečně zjistil z provedených výslechů a fotografie místa spáchání přestupku.

[19] Námitku nesdělení informací o oprávněné úřední osobě, která ve věci rozhodovala v odvolacím řízení, vypořádal krajský soud správně. Nesdělení této informace je sice procesním pochybením, nicméně samo o sobě není natolik závažné, aby založilo nezákonnost rozhodnutí. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52, který citoval jak krajský soud ve svém rozsudku, tak stěžovatel v kasační stížnosti: *„Stěžovatel však mohl tuto námitku uplatnit u krajského soudu, tedy nikoliv pouze to, že neměl možnost namítat podjatost úřední osoby, ta sama o sobě zákonnost rozhodnutí neovlivní, ale měl tvrdit právě skutečnost, že v jeho věci rozhodovala podjatá osoba. To však stěžovatel, jak správně podotkl krajský soud, neučinil. Pokud by stěžovatel uplatnil před krajským soudem námitku, že považuje Mgr. B. K. za podjatou, krajský soud by pak mohl napadené rozhodnutí zrušit pro porušení stěžovatelových práv.*“ Námitku podjatosti uplatněnou v žalobě pak krajský soud vypořádal zcela dostatečně, když ji posoudil jako nedůvodnou, neboť byla podložena pouze tvrzením, že úřední osoba označila zmocněnce žalobce za „pokoutného zmocněnce společnosti Fleet kontrol“. Nejvyšší správní soud pokládá tyto argumenty, jimiž stěžovatel námitku podjatosti podložil, taktéž za irelevantní.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1, větou druhou, s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem

podle § 109 odst. 2, věty první, s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první, s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu